

บทที่ 6

ผลการศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษา ด้านโครงสร้างประโยคและความหมาย

ในการศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านโครงสร้างประโยคและความหมายเป็นการทดสอบที่ให้กลุ่มตัวอย่างพิจารณาว่าประโยคที่นำมาถามมีการใช้โครงสร้างประโยคและความหมายถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทยหรือไม่ และเมื่อไม่ถูกต้องควรแก้ไขโครงสร้างประโยคหรือความหมายที่ผิดนั้นอย่างไร กลุ่มตัวอย่างได้ยินประโยคพร้อมพิจารณาภาพที่กำหนดให้

การให้คะแนน กลุ่มตัวอย่างจะได้ 1 คะแนนเมื่อสามารถบอกได้ถูกต้องว่าโครงสร้างประโยคและความหมายที่ให้ถูกหรือผิด และจะได้อีก 2 คะแนนเมื่อสามารถแก้ไขโครงสร้างประโยคหรือความหมายที่ผิดให้ถูกต้องได้

ผลการทดสอบของกลุ่มตัวอย่างทั้งหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติในช่วงอายุ 5-6 ปี และ อายุ 8-9 ปี แบ่งการพิจารณาออกเป็น 3 ประเด็น คือ ผลการทดสอบจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง ผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม และคำตอบและการแก้ไขของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการทดสอบจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาต่อไปนี้แสดงค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จำแนกตามตัวแปรของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งค่าเฉลี่ยดังกล่าวแสดงเป็นค่าร้อยละเพื่อให้สอดคล้องกับค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่จะเสนอในหัวข้อผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม ในขณะที่ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นค่าที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยจริงที่ยังมิได้ผ่านการแปลงให้เป็นค่าร้อยละแต่อย่างใด รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6.1

แสดงการเปรียบเทียบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านโครงสร้างประโยค
และความหมายของกลุ่มตัวอย่าง

	1	2	3	4	5	6
	ปกติ	นานา ชาติ	ปกติ		นานาชาติ	
			5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี
\bar{x}	92.92	91.98	89.43*	96.41*	90.0	93.96
S.D.	3.63	2.88	3.86	2.28	2.58	2.90

ผลการศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านโครงสร้างประโยคและความหมายโดยภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาหลักสูตรปกติมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาหลักสูตรนานาชาติอย่างไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .483$, $p = .632$) (ช่องที่ 1 และ 2 ตารางที่ 6.1)

เมื่อพิจารณาตัวแปรด้านอายุในแต่ละหลักสูตรพบว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติอายุ 8-9 ปีมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติในช่วงอายุ 5-6 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -2.607$, $p = .018$) (ช่องที่ 3 และ 4 ตารางที่ 6.1) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติอายุ 8-9 ปีมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติในช่วงอายุ 5-6 ปีอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -1.710$, $p = .104$) (ช่องที่ 5 และ 6 ตารางที่ 6.1)

สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติในแต่ละช่วงอายุนั้น เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าทั้งสองหลักสูตรในแต่ละช่วงอายุมีค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละแบบทดสอบแตกต่างกัน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

ผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม

เมื่อพิจารณาผลคะแนนของกลุ่มตัวอย่างแยกตามรายละเอียดของแบบทดสอบ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6.2

แสดงค่าร้อยละของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษา

ด้านโครงสร้างประโยคและความหมายของกลุ่มตัวอย่าง

คำอธิบาย	ข้อ	ประโยคที่ใช้ถาม	ประโยค เป้าหมาย	ร้อยละของคะแนน				
				ปกติ		นานาชาติ		เฉลี่ย รวม
				5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี	
ประโยคที่มีโครงสร้าง ประโยคและความหมาย ถูกต้อง	1	ผู้หญิงนั่ง	ผู้หญิงนั่ง	100	100	100	100	100
	2	ทหารถือปืน	ทหารถือปืน	100	100	100	100	100
	3	เด็กๆ วิ่ง	เด็กๆ วิ่ง	100	100	100	100	100
	4	ราชสีห์จับหนู	ราชสีห์จับหนู	100	100	100	100	100
	5	แม่เข็ดตัวลูก	แม่เข็ดตัวลูก	100	100	100	100	100
	6	ผู้ชายเปิดตู้เย็น	ผู้ชายเปิดตู้เย็น	100	100	100	100	100
	7	แม่ค้าพายเรือ	แม่ค้าพายเรือ	100	100	100	100	100
	8	เด็กๆ ถือธงชาติ	เด็กๆ ถือธงชาติ	100	100	100	100	100
ประธานและกรรม สลบที่กันแบบเป็นไปได้ทั้ง โครงสร้างและความหมาย (semantically and syntactically possible)	9	คนใช้ตรวจหม้อ	หม้อตรวจคนใช้	100	100	100	100	100
	10	ผู้ร้ายไล่จับตำรวจ	ตำรวจไล่จับ ผู้ร้าย	100	100	100	100	100
ประธานและกรรมสลบที่กัน แบบเป็นไปได้ทางโครงสร้าง แต่เป็นไปได้ทาง ความหมาย (syntactically possible but semantically impossible)	11	หน้าต่างเข็ด เด็กชาย	เด็กชายเข็ด หน้าต่าง	100	100	100	100	100
	12	ลุงทำใส่เด็กชาย	เด็กชายใส่ลุงทำ	100	100	100	100	100
ประธานและกรรม กริยาสลบที่กัน	13	เกี่ยวชวานาข้าว	ชวานาเกี่ยวข้าว	100	100	100	93.4	98.35
	14	ล้างเด็กชายจาน	เด็กชายล้างจาน	100	100	100	100	100
ประธานและกรรม กริยาสลบที่กัน	15	ชั้นไก่	ไก่ชั้น	90	100	100	100	97.5
	16	นอนหลับเด็กชาย	เด็กชายนอน หลับ	100	100	100	100	100
กรรมตรงและกรรมรอง สลบที่กัน	17	เด็กๆ ให้วัวแก่ หญ้า	เด็กๆ ให้หญ้าแก่ วัว	76.67	100	70	100	86.66
	18	เด็กหญิงให้ไก่ อาหาร	เด็กหญิงให้ อาหารไก่	90	100	90	90	92.5

มีคำว่า <u>ที่</u> (ประพันธ สรรพนาม) เพิ่มเข้ามา	19	ผู้ชายอ่านหนังสือ ที่อยู่บนเก้าอี้	ผู้ชายอ่าน หนังสือ อยู่บนเก้าอี้	46.7	86.7	76.7	80	72.52
เปลี่ยนส่วนที่ขยายกรรมไป ขยายประธาน	20	เด็กหญิงที่อยู่บน กิ่งไม้ยืนมองนก	เด็กหญิงยืนมอง นกที่อยู่บนบนกิ่ง ไม้	70	100	86.7	100	89.17
ความหมายของคำนาม คำกริยาเปลี่ยนไป	21	แมวขย้านายพราน	เสือขย้านายพราน	100	100	100	90	97.5
	22	เด็กชายเขียน หนังสือ	เด็กชายอ่าน หนังสือ	100	90	90	80	90
	23	ชายแกรวดน้ำ ต้นไม้	ชายแกรวดน้ำ ต้นไม้	40	60	10	60	42.5

เมื่อพิจารณาเฉพาะโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องอยู่แล้ว (ประโยคที่ 1-8) ผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนสามารถบอกได้ว่าประโยคที่มีโครงสร้างและความหมายถูกต้องอยู่แล้วเป็นประโยคที่ถูกต้อง ไม่ต้องแก้ไขรูปประโยคใหม่แต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาประโยคที่มีการสลับที่ส่วนต่างๆ ของโครงสร้างในประโยคหรือมีการเปลี่ยนความหมายของคำบางคำในประโยคแล้วพบว่า ประโยคที่ประธานและกรรมสลับที่กันแบบเป็นไปได้ทั้งโครงสร้างและความหมาย (semantically and syntactically possible) (ประโยคที่ 9-10) และประโยคที่ประธานและกรรมสลับที่กันแบบเป็นไปไม่ได้ทางโครงสร้างแต่เป็นไปไม่ได้ทางความหมาย (syntactically possible but semantically impossible) (ประโยคที่ 11-12) เป็นรูปแบบประโยคที่กลุ่มตัวอย่างทุกคนสามารถรับรู้ได้ว่าเป็นประโยคที่ผิดและแก้ไขให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้ทั้งหมด

สำหรับประโยคที่ประธานและกรรมกริยาสลับที่กัน (ประโยคที่ 13-14) พบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ว่าเป็นประโยคที่ผิดและแก้ไขได้เกือบทั้งหมด มีกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติอายุ 8-9 ปีเพียงหนึ่งคนเท่านั้นที่รับรู้ข้อผิดแต่ไม่สามารถแก้ไขให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้

ประโยคที่ประธานและกรรมกริยาสลับที่กัน (ประโยคที่ 15-16) พบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้และแก้ไขได้เกือบทั้งหมดเช่นกัน มีเพียงกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาหลักสูตรปกติอายุ 5-6 ปีเพียงคนเดียวที่ไม่สามารถรับรู้ว่าเป็นประโยคที่ผิดและไม่สามารถแก้ไขได้

ประโยคที่กรรมตรงและกรรมรองมีการสลับที่กัน แบ่งออกเป็น 2 แบบ แบบแรกคือแบบที่มีคำบุพบทคำว่า “แก่” แทรกอยู่ระหว่างกรรมตรงและกรรมรองในประโยค “เด็กฯ ให้วัวแก่

หญ้า” (ประโยคที่ถูกต้องคือ “เด็กๆให้หญ้าแก่วัว”) (ประโยคที่ 17) พบว่า กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีหลักสูตรปกติทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีหลักสูตรนานาชาติเล็กน้อย โดยคิดเป็นร้อยละ 76.67 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติทำคะแนนได้ดีคิดเป็นร้อยละ 70 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีทั้งสองหลักสูตรสามารถรับรู้ข้อผิดและแก้ไขประโยค รูปแบบนี้ได้ถูกต้องทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 100

สำหรับประโยคที่กรรมตรงและกรรมรองมีการสลับที่กันแบบที่สองคือ แบบที่ไม่มีบุพบทแทรกอยู่ระหว่างกรรมตรงและกรรมรองในประโยค “เด็กหญิงให้ไก่อาหาร” (ประโยคที่ถูกต้องคือ “เด็กหญิงให้อาหารไก่”) (ประโยคที่ 18) ประโยครูปแบบนี้กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดสามารถรับรู้ข้อผิดและแก้ไขได้ โดยกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีทั้งสองหลักสูตรมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 90 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีหลักสูตรปกติทำคะแนนได้ดีคิดเป็นร้อยละ 100 มากกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีหลักสูตรนานาชาติที่ทำคะแนนได้ดีคิดเป็นร้อยละ 90

เมื่อพิจารณาประโยคที่มีประพันธสรรพนาม “ที่” เพิ่มเข้ามา (ประโยคที่ 19) พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างลักษณะนี้ โดยมีทั้งกลุ่มตัวอย่างที่รับรู้ข้อผิดแต่ไม่สามารถแก้ไขให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถบอกได้ว่าประโยคที่นำมาถามเป็นประโยคที่ผิด เมื่อพิจารณาจากคะแนนของแต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีทั้งสองหลักสูตรมีคะแนนต่างกันค่อนข้างมาก โดยกลุ่มหลักสูตรปกติมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 46.67 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับต่ำขณะที่กลุ่มหลักสูตรนานาชาติมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 76.67 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างดี สำหรับกลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปีพบว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 86.67 ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติซึ่งมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 80 ทั้งสองกลุ่มถือว่ามีความอยู่ในระดับที่ดี

เมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคที่มีการเปลี่ยนส่วนที่ขยายกรรมไปขยายประธาน (ประโยคที่ 20) พบว่า โครงสร้างประโยคลักษณะนี้มีเพียงกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในช่วงอายุ 8-9 ปีทั้งสองหลักสูตร ที่มีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในระดับที่ดีมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 100 ส่วนกลุ่มที่มีอายุ 5-6 ปีพบว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติมีคะแนนเฉลี่ยดีกว่ากลุ่มหลักสูตรปกติ โดยกลุ่มหลักสูตรนานาชาติมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 86.67 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ดี ขณะที่กลุ่มหลักสูตรปกติมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 70 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างดี

สำหรับโครงสร้างประโยคที่มีการเปลี่ยนความหมายของคำนามและคำกริยา (ประโยคที่ 21-23) พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในเรื่องความหมายของคำนามมากกว่าคำกริยา เนื่องจากโครงสร้างประโยคที่มีการเปลี่ยนความหมายของคำนาม

(ประโยคที่ 21) มีเพียงกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติอายุ 8-9 ปีกลุ่มเดียวที่มีคะแนนความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาไม่ถึงร้อยละ 100 โดยมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 90 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ดีมาก ส่วนโครงสร้างประโยคที่มีการเปลี่ยนความหมายของคำกริยา พบว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในประโยคที่ความหมายของคำกริยาแตกต่างจากความหมายเดิมอย่างชัดเจน (ประโยคที่ 22) มากกว่าประโยคที่ความหมายของคำกริยาแตกต่างจากความหมายของคำเดิมอย่างไม่ชัดเจน (ประโยคที่ 23) กล่าวคือ ในโครงสร้างประโยคที่มีการเปลี่ยนความหมายของคำกริยาจากคำกริยาเดิมอย่างชัดเจน มีกลุ่มตัวอย่างที่สามารถทำคะแนนได้คิดเป็นร้อยละ 100 หนึ่งกลุ่มคือ กลุ่มหลักสูตรปกติอายุ 5-6 ปี ส่วนอีกสามกลุ่ม แม้จะมีคะแนนไม่ถึงร้อยละ 100 แต่คะแนนที่ได้ถือว่าอยู่ในระดับที่ดีมาก (ร้อยละ 90) สองกลุ่ม และระดับดี (ร้อยละ 80) หนึ่งกลุ่ม ในโครงสร้างประโยคที่มีการเปลี่ยนความหมายของคำกริยาไปจากคำกริยาเดิมอย่างไม่ชัดเจน กลุ่มตัวอย่างที่สามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดคือ กลุ่มอายุ 8-9 ปีทั้งหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติ โดยคิดเป็นร้อยละ 60 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ ส่วนกลุ่มอายุ 5-6 ปีหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติสามารถทำคะแนนในส่วนนี้ได้เพียงร้อยละ 40 และร้อยละ 10 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ต่ำ

คำตอบและ/หรือการแก้ไขของกลุ่มตัวอย่าง

การรับรู้ข้อผิดพลาดและการแก้ไขโครงสร้างประโยคและความหมายที่ผิดให้ถูกต้องของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมพบว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดสามารถตอบได้อย่างถูกต้องว่าประโยคที่ให้ เป็นประโยคที่มีโครงสร้างและความหมายถูกต้องหรือไม่ รวมทั้งสามารถแก้ไขส่วนที่ผิดให้ถูกต้องได้ เมื่อพิจารณาประโยคที่มีโครงสร้างและความหมายถูกต้อง (ประโยคที่ 1-8) พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองช่วงอายุและทั้งสองหลักสูตรสามารถตอบได้ถูกต้องทุกข้อ

เมื่อพิจารณาประโยคที่มีโครงสร้างและความหมายไม่ถูกต้อง (ประโยคที่ 9-23) พบว่า ประโยคที่ประธานและกรรมสลับที่กันแบบเป็นไปได้ทั้งโครงสร้างและความหมาย (semantically and syntactically possible) (ประโยคที่ 9-10) กลุ่มตัวอย่างทุกคนตอบได้ว่าเป็นประโยคที่ผิด และสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ โดยเกือบทั้งหมดแก้เป็นประโยค “คุณหมอตระจคนไข” และ “ตำรวจไล่จับผู้ร้าย” อย่างไรก็ตามมีกลุ่มตัวอย่างบางคนแก้ไขบางคำในประโยคแตกต่างไป โดยแก้เป็น “ตำรวจไล่ตีโจร” และ “ตำรวจไล่โจร” ซึ่งคำตอบดังกล่าว ผู้วิจัยไม่ถือว่าเป็นคำตอบที่ผิดแต่อย่างใด เนื่องจากประเด็นสำคัญของคำถามข้อนี้ต้องการทดสอบเรื่องโครงสร้างประโยคเพียง

อย่างเดียว เมื่อกลุ่มตัวอย่างสามารถแก้ไขโครงสร้างประโยคให้ถูกต้องได้ และความหมายของคำไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนัก จึงถือว่าคำตอบดังกล่าวเป็นคำตอบที่ถูกต้อง

ประโยคที่ประธานและกรรมสลับที่กันแบบเป็นไปไม่ได้ทั้งโครงสร้างและความหมาย (syntactically possible but semantically impossible) (ประโยคที่ 11-12) พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนสามารถแก้ไขได้ถูกต้องทั้งหมด โดยแก้เป็นประโยค “เด็กชายขีดหน้าต่าง” และ “เด็กชายใส่ถุงเท้า”

ประโยคที่ประธานและกรรมกริยาสลับที่กัน (ประโยคที่ 13-14) มีกลุ่มตัวอย่างเพียงคนเดียวซึ่งอยู่ในกลุ่มหลักสูตรนานาชาติ อายุ 8-9 ปีที่ไม่สามารถแก้ไขให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้ แต่สามารถบอกได้ว่าประโยค “เกี่ยวขาวนาข้าว” เป็นประโยคที่ผิด ส่วนกลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆ สามารถแก้ไขได้ทั้งหมด โดยแก้เป็นประโยค “ขาวนาเกี่ยวข้าว” และ “เด็กชายล้างจาน” เช่นเดียวกับประโยคที่ประธานและกรรมกริยาสลับที่กัน (ประโยคที่ 15-16) พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างเพียงหนึ่งคนซึ่งอยู่ในกลุ่มหลักสูตรปกติ อายุ 5-6 ปีที่ไม่สามารถบอกได้ว่าประโยค “ขันไก่” เป็นประโยคที่ผิด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆ ตอบว่าผิดและแก้ไขได้เหมือนกันทั้งหมด โดยแก้เป็นประโยค “ไก่ขัน” และ “เด็กขายนอนหลับ”

ประโยคที่กรรมตรงและกรรมรองสลับที่กันมี 2 แบบ แบบแรกคือ ประโยคที่มีคำบุพบท “แก่” แทรกระหว่างกรรมตรงและกรรมรอง (ประโยคที่ 17) พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งที่อยู่ในช่วงอายุ 5-6 ปี ทั้งสองหลักสูตรไม่สามารถบอกได้ว่าประโยคที่ให้เป็นประโยคที่ผิด อีกส่วนหนึ่งบอกได้ว่าเป็นประโยคที่ผิดแต่ไม่สามารถแก้ไขโครงสร้างประโยคให้ถูกต้องได้ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในช่วงอายุ 8-9 ปี ทั้งสองหลักสูตรสามารถบอกได้ว่าประโยคที่ให้เป็นประโยคที่ผิด และแก้ไขโครงสร้างประโยคที่ผิดให้ถูกต้องได้ทุกคน โดยแก้ไขเป็น ประโยค “เด็กๆ ให้นำน้ำแก้ว” สำหรับประโยคที่กรรมตรงและกรรมรองสลับที่กันอีกแบบหนึ่ง เป็นประโยคที่มีการสลับที่ระหว่างกรรมตรงและกรรมรองโดยไม่มีคำบุพบทใดๆ มาแทรก (ประโยคที่ 18) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถบอกได้ว่าประโยคที่ให้เป็นประโยคที่ผิดเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มอายุ 5-6 ปี หลักสูตรปกติ และ กลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปี ทั้งสองหลักสูตร ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สามารถแก้ไขโครงสร้างประโยคลักษณะนี้ได้ โดยทั้งหมดแก้เป็น “เด็กหญิงให้อาหารไก่” มีเพียงคนเดียวที่แก้เป็น “เด็กหญิงเอาอาหารให้ไก่” ซึ่งผู้วิจัยถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องแม้ว่าโครงสร้างประโยคจะไม่ได้เป็นไปตามที่ผู้วิจัยคาดไว้ ทั้งนี้เนื่องจากความหมายของประโยคสอดคล้องกับภาพที่กำหนดให้ และเป็นโครงสร้างประโยคที่มีใช้กันในภาษาไทย

ประโยคที่มีคำว่า “ที่” ซึ่งทำหน้าที่ประพันธสรรพนามเพิ่มเข้ามา (ประโยคที่ 19) ซึ่งภาพที่ให้กลุ่มตัวอย่างดูเป็นภาพผู้ชายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้กำลังนั่งอ่านหนังสือ คำตอบที่ได้พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งที่ไม่รู้ว่าเป็นประโยคที่ผิด อีกส่วนหนึ่งรู้ว่าผิดแต่ไม่สามารถแก้ไขให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้ ตัวอย่างคำตอบของกลุ่มตัวอย่างที่สามารถแก้ไขโครงสร้างประโยคให้ถูกต้องได้คือ “ผู้ชายอ่านหนังสือที่อยู่บนตึก” “ผู้ชายอ่านหนังสือบนเก้าอี้” “ผู้ชายนั่งอยู่บนเก้าอี้อ่านหนังสือ” “ผู้ชายนั่งเก้าอี้อ่านหนังสือ” ส่วนคำตอบของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถแก้ไขโครงสร้างประโยคให้ถูกต้องได้คือ “ผู้ชายอ่านหนังสือที่นั่งเก้าอี้” “ผู้ชายนั่งอ่านหนังสือที่อยู่บนเก้าอี้” “ผู้ชายอ่านหนังสือพิมพ์ที่อยู่ในเก้าอี้”

ประโยคที่มีการเปลี่ยนส่วนที่ขยายกรรมไปขยายประธาน (ประโยคที่ 20) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถแก้ไขโครงสร้างประโยคให้ถูกต้องได้อยู่ในกลุ่มอายุ 5-6 ปีทั้งสองหลักสูตร ตัวอย่างคำตอบที่พบในการแก้ไขโครงสร้างประโยคให้ถูกต้องของกลุ่มตัวอย่างคือ “เด็กหญิงดูนกที่กิ่งไม้” “เด็กหญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าต่าง ดูนกอยู่ที่กิ่งไม้” “เด็กหญิงที่อยู่ในบ้านยืนมองนก” “เด็กหญิงยืนมองนกที่อยู่บนกิ่งไม้” “เด็กหญิงที่อยู่ในบ้านยืนมองนก” “นกที่อยู่บนกิ่งไม้มองเด็กหญิง” ส่วนตัวอย่างคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถแก้ไขได้คือ “เด็กหญิงที่อยู่...” “เด็กหญิงยืนดูนก” “นกยืนบนกิ่งไม้ (ผู้วิจัยถามต่อว่า “แล้วเด็กผู้หญิง”) ยืนดูนก” (กลุ่มตัวอย่างยังไม่สามารถแก้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้)

ประโยคที่ความหมายของคำนามเปลี่ยนไป (ประโยคที่ 21) การแก้ไขความหมายของคำนามในประโยค กลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคนสามารถแก้ไขคำนามที่ต้องการให้แก้ไขได้ โดยแก้เป็น “เสื้อข้านายพราน” มีเพียงคนเดียวที่แก้เป็น “เสื้อจับคน” ซึ่งถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้อง เนื่องจากพิจารณาเฉพาะคำนามคำว่า “เสื้อ” เท่านั้น

ประโยคที่ความหมายของคำกริยาเปลี่ยนไป (ประโยคที่ 22-23) แบ่งได้เป็นสองแบบ แบบแรกคือ แบบที่คำกริยาที่ต้องการให้แก้ไขและกริยาที่ถูกต้องแตกต่างกันมาก (ประโยคที่ 22) ซึ่งคำกริยาที่ต้องการให้แก้ไขคือ “เขียน” และคำกริยาที่ถูกต้องคือ “อ่าน” หรือ “ดู” ในข้อนี้กลุ่มตัวอย่างทุกคนที่สามารถบอกได้ว่าคำกริยาที่ให้เป็นกริยาที่ผิดและแก้ไขให้ถูกต้องได้ จะแก้ไขเป็น “เด็กชายอ่านหนังสือ” มีเพียงหนึ่งคนที่แก้เป็น “เด็กชายชี้หนังสือ” ซึ่งถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้อง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างรู้ว่าต้องแก้ไขคำใดในประโยค นอกจากนี้ภาพที่นำมาถามกลุ่มตัวอย่างเป็นภาพที่มีลักษณะใกล้เคียงกับคำตอบ “ชี้หนังสือ”

ประโยคที่ความหมายของคำกริยาเปลี่ยนไปแบบที่สองคือ แบบที่คำกริยาที่ต้องการให้แก้ไขและกริยาที่ถูกต้องแตกต่างกันไม่มาก (ประโยคที่ 23) คำกริยาที่ต้องการให้กลุ่มตัวอย่าง

แก้ไขคือ “วาด” ส่วนคำกริยาที่ถูกตัดคือ “รด” กลุ่มตัวอย่างทุกคนที่สามารถบอกได้ว่าคำกริยาที่ให้ เป็นกริยาที่ผิดและแก้ไขให้ถูกต้องได้ แก้ประโยคที่ให้เป็น “ชายแก้รดน้ำต้นไม้” ส่วนกลุ่ม ตัวอย่างที่ทำแบบทดสอบข้อนี้ไม่ได้ทุกคนล้วนไม่สามารถบอกได้ตั้งแต่แรกว่าคำกริยาที่ให้ เป็น คำกริยาที่ผิด

อภิปราย

ผลการทดสอบที่ได้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองหลักสูตรมีความตระหนักรู้เชิง อภิภาษาด้านโครงสร้างประโยคและความหมายอยู่ในระดับที่ดีมากและใกล้เคียงกัน โดยกลุ่ม หลักสูตรปกติมีคะแนนมากกว่ากลุ่มหลักสูตรนานาชาติเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากความ ตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านโครงสร้างประโยคและความหมายเป็นด้านที่สัมพันธ์กับการสื่อสารใน ชีวิตประจำวันมากที่สุดเมื่อเทียบกับความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านคำและความตระหนักรู้เชิง อภิภาษาด้านระบบเสียง จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองหลักสูตรทำคะแนนได้ดีมาก ส่วนการที่ หลักสูตรปกติทำคะแนนได้มากกว่าอาจเนื่องมาจากกลุ่มหลักสูตรปกติมีโอกาสได้ใช้ภาษาไทย มากกว่าทำให้มีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านนี้มากกว่า

การแก้ไขโครงสร้างประโยคส่วนหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมิได้เป็นไปตามที่ผู้วิจัย คาดหวังไว้ เช่น ประโยค “เด็กหญิงให้ไก่อาหาร” ประโยคที่คาดหวังให้กลุ่มตัวอย่างตอบคือ “เด็กหญิงให้อาหารไก่” แต่กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งตอบว่า “เด็กหญิงเอาอาหารให้ไก่” หรือจาก ประโยค “ผู้ชายอ่านหนังสือที่อยู่บนเก้าอี้” กลุ่มตัวอย่างควรแก้ไขเป็น “ผู้ชายอ่านหนังสือบนเก้าอี้” แต่คำตอบที่ได้รับคือ “ผู้ชายนั่งอยู่บนเก้าอี้อ่านหนังสือ” หรือ “ผู้ชายนั่งเก้าอี้อ่านหนังสือ” ลักษณะ นี้ อาจแสดงให้เห็นว่า การแก้ไขโครงสร้างประโยคของกลุ่มตัวอย่างมีหลากหลายแม้ว่าส่วนใหญ่ คำตอบที่ได้จะเป็นโครงสร้างประโยคที่คาดหวังไว้แต่มีส่วนหนึ่งที่ตอบแตกต่างออกไป ทำให้ทราบว่า เด็กในช่วงอายุนี้นี้มีความสามารถในการสร้างประโยคได้หลายรูปแบบและสามารถแก้ปัญหาได้ กล่าวคือ แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะแก้ไขโครงสร้างประโยคให้ตรงกับโครงสร้างประโยคที่ต้องการไม่ได้ แต่ก็สามารถแก้ไขหรือสร้างประโยคที่มีโครงสร้างซึ่งมีความเป็นไปได้ตามลักษณะของภาษาไทย และเป็นประโยคที่มีความหมายถูกต้องสอดคล้องกับภาพที่กำหนดให้

คะแนนที่ปรากฏในประโยคที่มีการสลับที่ระหว่างกรรมตรงและกรรมรองนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีน่าจะสามารถในการรับรู้ข้อผิดและแก้ไขประโยคที่มี การเรียงต่อกันของกรรมตรงและกรรมรอง (ประโยคที่ 18) ได้ก่อนประโยคที่มีการแทรกคำบุพบท ระหว่างกรรมตรงและกรรมรอง (ประโยคที่ 17) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีทั้งสอง

หลักสูตรทำคะแนนได้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปี และเป็นคะแนนที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ทั้งสองหลักสูตร ลักษณะนี้อาจแสดงให้เห็นว่าโครงสร้างประโยคที่มีคำบุพบทแทรกระหว่างกรรมตรงและกรรมรอง (ประโยคที่ 17) ของเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 5-6 ปีเป็นโครงสร้างประโยคที่มีความยากกว่าโครงสร้างประโยคที่มีการเรียงต่อกันของกรรมตรงและกรรมรอง (ประโยคที่ 18) แต่เมื่ออยู่ในช่วงอายุ 8-9 ปี เด็กจะมีความเข้าใจโครงสร้างประโยคที่มีคำบุพบทแทรกระหว่างกรรมตรงและกรรมรองได้อย่างสมบูรณ์แล้ว

ในประโยคที่มีคำว่า “ที่” ซึ่งทำหน้าที่ประธานสรรพนามเพิ่มเข้ามา (ประโยคที่ 19) คะแนนของกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยกลุ่มหลักสูตรปกติมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 46.7 ขณะที่กลุ่มหลักสูตรนานาชาติมีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 76.7 ผลคะแนนนี้อาจแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติอายุ 5-6 ปีมีพัฒนาการด้านโครงสร้างประโยครูปแบบนี้เร็วกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติในช่วงอายุเดียวกัน

โดยรวมแล้วประโยคที่กลุ่มตัวอย่างแก้ไขได้น้อยกว่ามักจะเป็นประโยคที่มีการสลับที่ระหว่างคำประเภทเดียวกัน เช่น สลับที่ระหว่างกรรมตรงและกรรมรองซึ่งเป็นคำประเภทคำนามกับคำนาม ในขณะที่ประโยคที่กลุ่มตัวอย่างแก้ไขได้มากกว่าเป็นประโยคที่มีการสลับที่ระหว่างประธานกับกริยา ไม่ว่าจะเป็นกรรมกริยาหรือกรรมกริยา ลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่า เด็กสามารถรับรู้และแก้ไขโครงสร้างประโยคที่มีการสลับที่หรือเปลี่ยนแปลงคำต่างประเภทกันได้ดีกว่า โครงสร้างประโยคที่มีการสลับที่หรือเปลี่ยนแปลงคำประเภทเดียวกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่คำต่างประเภทกันทำให้กลุ่มตัวอย่างสังเกตความผิดปกติของโครงสร้างประโยคได้ชัดเจนกว่า ในประโยคที่ความหมายของคำกริยาเปลี่ยนไปซึ่งมีทั้งแบบที่คำกริยาที่ต้องการให้แก้ไขและคำกริยาที่ถูกต้องแตกต่างกันมาก ในคำว่า “เขียน” และ “อ่าน” (ประโยคที่ 22) และแบบที่คำกริยาที่ต้องการให้แก้ไขและคำกริยาที่ถูกต้องแตกต่างกันไม่มาก ในคำว่า “วาด” และ “รด” (ประโยคที่ 23) เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถทำแบบทดสอบในประโยคที่ 22 ได้ดีกว่าค่อนข้างมาก กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างจะสามารถรับรู้ว่าคำกริยาที่ให้เป็นกริยาที่ผิดและแก้ไขคำกริยาที่มีองค์ประกอบทางความหมายในระบบอรรถลักษณะ (semantic component) ที่แตกต่างกันมากกว่าได้ดีกว่าคำกริยาที่มีองค์ประกอบทางความหมายในระบบอรรถลักษณะใกล้เคียงกัน ตัวอย่างของระบบอรรถลักษณะ เช่น ความหมายของคำว่า *พ่อ* ประกอบไปด้วยอรรถลักษณะต่างๆ คือ <มีชีวิต> <เพศชาย> <โตแล้ว> <มีลูก> <มนุษย์> ขณะที่ความหมายของคำว่า *หนุ่ม* มีอรรถลักษณะคือ <มีชีวิต> <เพศชาย> <โตแล้ว> <ไม่มีลูก> <มนุษย์> ส่วนความหมายของคำว่า *สาว* ประกอบไปด้วยอรรถลักษณะคือ <มีชีวิต> <เพศหญิง> <โตแล้ว> <ไม่มีลูก>

<มนุษย์> จะเห็นได้ว่าความหมายของคำว่า พ่อ และ หนู่ม มีองค์ประกอบทางอรรถลักษณะที่แตกต่างกันน้อยกว่าคำว่า พ่อ และ สาว เนื่องจาก คำว่า พ่อ และ หนู่ม มีองค์ประกอบทางอรรถลักษณะที่แตกต่างกันเพียง <มีลูก> และ <ไม่มีลูก> แต่คำว่า พ่อ และ สาว มีองค์ประกอบทางอรรถลักษณะที่แตกต่างกัน 2 องค์ประกอบคือ <เพศชาย> <เพศหญิง> และ <มีลูก> <ไม่มีลูก> ซึ่งคำสองคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมากกว่าอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าเป็นคำที่ผิดและแก้ไขได้ยากกว่าคำสองคำที่มีความหมายแตกต่างกันมาก จะสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปี ยังสามารถทำแบบทดสอบประโยค 22 ได้ในระดับที่ดีมาก และทำได้ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปี ต่างจากแบบทดสอบประโยคที่ 23 ที่ถึงแม้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะทำคะแนนได้ค่อนข้างน้อย แต่กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปี ยังสามารถแก้ไขได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีก่อนข้างชัดเจน แสดงให้เห็นว่าในช่วงอายุที่ต่างกันนี้ เป็นช่วงที่เด็กมีการพัฒนาด้านการเรียนรู้คำศัพท์ที่ต่างกัน